

paa Øen som nu, men Naturen var ganske den samme. Øen lider under Mangel paa Drikkevand, der er boret dybe artesiske Brønde med Pumpeværker og Vindmotorer for at pumpe Vandet op til Kreaturerne; det løber Dag og Nat i store Jernrender og Krybber, der løber over, og Kreaturerne kommer for at drikke. Vandet er dog brak, og Beboerne maa have deres Vand færet over fra Amager eller København. De Herrer vil mindes Billedet fra Theodor Philipsens Maleri, hvor Kvæget under et oprækkende Haglvejr søger Læ bag Indianerens Gaard, naar Vinden kommer fra Vest. Og De vil mindes de store Flokke af Heste, som i vild Karriere jager ned for at drikke af det oppumpede Vand.

Men det ejendommeligste for Saltholmen og det, som Nutidsmennesker er mindst vant til at se, er Dyrelivet derovre. Der findes Harer i Hundredvis. Hvor som helst man gaar, hopper der Harer op om en. Der er ogsaa et rigt Fugleliv paa Øen; der er Ederfugle, som der ikke er saa mange flere af i Danmark, og alle mulige Slags Vadefugle. Man ser den lille Ryle ovre paa Saltholmen. Jeg har altid været derovre i Begyndelsen af Juni. Det er den Tid, da Vadefuglenes Unger kommer ud og løber i Græsset. Men naar man som Fodgænger i Græsset, ser man ikke en eneste Unge; de trykker sig alle sammen, og selv om Græsset ikke er en kvart Tomme, har Naturen dog lavet dem saaledes, at det menneskelige Øje ikke kan opdage dem, hvis man ikke ligefrem træder paa dem. Og naar man kommer et Stykke ind paa Øen, kredser Fuglene omkring en og skriger. De, der er flest af, er Viber, men der findes ogsaa Rødben. Hver har sit ejendommelige Skrig, Vibens mere dæmpet, Rødbenets mere hidsigt. Rundt om i Græsset, særlig paa den sydlige Del af Øen, ser man mange Ryler, Præstekraver, Strandkader, Brushøns m. m. I Anledning af den Diskussion, der blev ført her forleden Dag angaaende Præster og Præstekraver, meddeler jeg, at det aldrig har vakt Forargelse paa Saltholmen, at Hunnen bærer Præstekraver lige saa godt som Hannen. Kan det gaa der, mener jeg ogsaa, det kan gaa her mellem os mere civiliserede Mennesker. Jeg skal tillade mig at fortælle, hvorledes man fanger disse Fugle, hvis ikke den højtærede Formand . . .

Formanden: Det ligger ganske vist noget udenfor det foreliggende Lovforslags Omraade.

Alfred Christensen: Ja, jeg lader hellere end gerne være, jeg kan jo gøre det en anden Gang ved en Kop Kaffe. Jeg skal saa nærme mig til Lovforslagets Genstand, som for Resten ikke er morsommere, end hvad jeg vilde fortælle om Fuglene. Men jeg bliver dog nødt til at fortælle, at jeg har staaet ved Siden af en rugende Ederfugl. Det er der sikkert ingen af de Herrer, der har gjort, da Færingernes Repræsentant ikke er til Stede. Mødet varede kun et Øjeblik, saa fløj Ederfuglen op fra fire grønne Æg. Jeg fjernede mig, men det Møde prægede sig i mit Minde, det er mig dyrebart, jeg vilde ikke undvære det for tre lange Møder her i Tinget.

De kommunale og de naboskabelige Sider af dette Lovforslag er jo udviklede af de ærede foregaaende Talere, og jeg skal saa blot nævne det, som jeg lægger mest Vægt paa ved Behandlingen af denne Sag. Det er det, at Øens Hartkorn ikke kan udstykkes videre, dernæst at det indenfor visse bestemte Grænser kan samles, men kun til Udøvelse af Græsningsret, og Samlingen kan kun foregaa paa Hænder af Folk, der har Indfødsret, og kun sammen med Amager-Hartkorn. I det, at man skal have Indfødsret for at faa Saltholms-Hartkorn, ligger der et Fingerpeg om, at Øen ikke maa komme paa fremmede Hænder. Der ligger tillige et Fingerpeg om de Bestræbelser, som ærede Medlemmer vil se af Bilagene, jeg har gjort for, at Øen atter kan komme paa Statens Haand. Jeg har som Medlem af Aalegaardskommissionen foretaget en Rejse gennem de danske Farvande med Fiskeriinspektionen, og da vi kom gennem Minefeltet i Lille Bælt, kom vi til at sejle tæt op ad Brandsø og Bogø, og jeg saa da de tyske Vagtbaade ligge nær inde under dem ved det danske Territorium. Jeg sagde da til mig selv: Hvis jeg var enevældig Herre i Danmark, købte jeg de to Øer, jeg vilde være Herre der, det skulde være et Stykke Danmark paa Statens Haand. Nu har jo Skæbnen og Lykken, os uafvidende og ufortjent af os, føjet det saaledes, at baade Bogø og Brandsø er kommet til at ligge lige midt i det danske Rige, saa nu er den Fare borte. Men hvad Saltholmen angaar, som ligger en lille Mil udenfor København og endnu kortere Vej fra Amagers Kyst, vilde jeg finde det fuldt forsvarligt, om Staten gjorde alt muligt for at faa denne Ø over paa sin Haand. Bekostningen derved var et Spørgsmaal af mindre Rækkevidde. Jeg vil nø-